

Udvalget, og jeg har for mit Bedkommende ikke Meget at sige om Flertallets Vædringsforslag, men jeg skal kun udsale, at det har været dette Flertals Mening, at dets Forslag var den eneste Maade, hvorpaa Loven kunde tænkes gennemført. Som det vil ses af Erklæringen, er det 2 Medlemmer af Folkethinget og 3 af Landstthinget, som danne dette Flertal, og som ere gaaede ind paa at sætte Forpagtningsafgiften til 3,000 Rd., altsaa til det Beløb, hvortil den ærede Minister fra Begyndelsen af i Folkethingets Udvalg har erklæret at kunne slutte sig, og hvormed han haabede, at kunne gennemføre Loven. Det har nu imidlertid vist sig i Fællesudvalget, at det er noget tvivlsomt, hvorvidt denne Forudsætning kan fyldestgøres, og som Følge deraf har et Mindretal, bestaaende af 3 Medlemmer, foreslaaet at henholde sig til Landstthingets Affattelse af Loven. Derimod har Flertallet ment, at den ærede Minister, hvis Forpagtningsafgiften sættes til 3,000 Rd., og der da ikke kunde skaffes Forpagtere, dog alligevel vilde søge at faa Loven stadfæstet, saaledes at vi dog altsaa bleve fri for Stutteriet. — Det Mindretal, hvortil jeg og det ærede Medlem, der har sluttet sig til mig, (S. Jensen) hører, har ikke haft Noget imod at gaa ind paa denne Betragtning af Flertallet, men vi have dog fundet, at vi, naar der ikke kunde blive Enighed i Udvalget om at gaa til, hvad der fra Begyndelsen af var stillet i Udsigt af den ærede Minister, at vi kunde naa, maatte henholde os til, hvad der sidst var vedtaget i Folkethinget. Vort oprindelige Standpunkt var, at vi ønskede at komme bort fra Stutteriet som Statsdrift. Dette vilde ganske vist ske, naar det overgaves til private Forpagtere, og jeg gik derfor i det tidligere Folkethingsudvalg med til at foreslaa en Forpagtningsafgift af 4,000 Rd., hvorimod min Medforslagsstiller, der nu har sluttet sig til mig, holdt paa, at Stutteriet skulde nedlægges snarest muligt. Vi have naturligvis ikke kunnet fravige vor oprindelige Anskuelse om, at det vilde være heldigere ganske at komme bort fra Stutteriet, men vi vilde dog, som ærede Medlemmer kunne se af vor korte Motivering i Erklæringen, som sagt have været med til at foreslaa de 3,000 Rd., naar

hele Fællesudvalget kunde være blevet enigt derom. Da imidlertid en saadan Enighed ikke kunde opnaas, have vi anset det for vor Pligt at blive staaende ved Folkethingets Affattelse, overladende det til Thinget, om det vil stemme derfor eller for Flertallets Forslag, forsaavidt den ærede Minister mener, enten at han med dette Forslag kan skaffe Forpagtere, eller at han alligevel tror at kunne anbefale Loven og faa den stadfæstet, saaledes at Stutteriet som Følge deraf bliver nedlagt. Jeg skal ikke tilføie Videre, men ganske overlade til Thingets ærede Medlemmer at stemme saaledes, som De finde det rigtigst og tro at kunne være bedst tjente med.

Indenrigsministeren: I Anledning af den ærede sidste Talers Udtalelser ønsker jeg blot at minde om, at Spørgsmaalet ikke egentlig dreier sig om, hvorvidt jeg vil kunne modtage Loven eller ikke, thi det Sandsynlige vil være, at der slet ingen Lov kommer ud, idet der dertil først og fremmest fordres, at der skal foreligge en enslydende Beslutning af begge Thing. Jeg nærer nu for mit Bedkommende ikke den fjerneste Tvivl om, at hvis dette Thing vil beslutte sig til at vedtage de 2,000 Rd. — altsaa Forslaget under Nr. 1 — ville de Herrer, som hidtil have ønsket at overtage Stutteriet, og hvis Overenskomst er sluttet paa Basis af disse 2,000 Rd., staa ved deres Tilbud, hvorved hele Sagen dermed gaar i Orden. Derjom man derimod her sætter Beløbet op, tror jeg, det er meget usikkert, om der overhovedet kan komme en enslydende Beslutning fra Folkethinget og Landstthinget, men, hvis det ikke sker, er jeg ude af Stand til at kunne forelægge Hans Majestæt nogen Lov til Sanktion. For altsaa at stille Sagen fuldstændig klar, skal jeg gjentage, at det, hvorom Sagen dreier sig, er: Vil Folkethinget i Overensstemmelse med Mindretalsforslaget under Nr. 1 vedtage, at Afgiften sættes til 2,000 Rd., imod forøvrigt at beholde hele sin tidligere Affattelse af Loven og altsaa opnaa alle de Nykker, der ere yttrede herfra? Vil Folkethinget dette, tror jeg, det er givet, at Loven derved kommer igjennem, og at Sagen dermed ordnes, men vil Folke-